

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΟΛΩΝ ΠΡΟΞΕΥΧΗ

ΓΠΟ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

(Παράφρασις)

Ora pro nobis.

Ἡ νύχτα ἤλθε· πήγαινε, καλή μου θυγατέρα,
 Τώρα ποῦ ἀπὸ τὰ σύγγερα χρυσᾶ περνοῦν ἀστέρι,
 Πήγαινε νὰ προσευχηθῆς! Τὸ μακρυνὸν ἀγέρα
 Μὴ φοβηθῆς ὁποῦ βογγᾶ, μὰ σταύρωσε τὰ χέρι
 Κι' ἄκου τὸ χτύπο ἀτάραχη ὁποῦ ἔρχεται καὶ σκιάζει!
 Εἶν' ποῦ τοῦ δρόμου τὸ δένδρι τὴ σκόνη του τινάζει!

Τὸ σούρωμα, ποῦ τῆς νυχτιάς τὴ σκοτεινιά μᾶς φέρνει,
 Κάνει νὰ φαίνονται ἕψηλά τ' ἀστέρι εἷνα, ἕνα,
 Κι' ἀπὸ τὴ δύση μὲ θυμὸ τὴ κοκκινάδα παίρνει·
 Ἄχ! πῶς τὴ νύχτα τὰ νερά φαίνοντ' ἀργυρωμένα!
 Δρόμους καὶ φράχταις καὶ βουνά ἢ νύχτα ὅλα τὰ σβένει,
 Ναύρη κάνεις τὸ δρόμο του ἐλπίδα δὲ τοῦ μένει.

Ἄχ! γιὰ τὸν πόνο, τὸ κακὸ, τὸ φθόνον ἢ μέρα γίνῃ
 Γιὰ ἴδες τί νύχτα! Ἔς τὴν καρδιά πῶς φέρνει τὴ γαλήνη!
 Καὶ ὁ βοσκὸς κι' ὁ ἄνεμος, κ' ἡ λίμνη καὶ τ' ἀρνάκι,
 Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ δροσερὸ τῆς νύχτας ἀεράκι,
 Λὲς κι' ὅλα κλαίνε... Τί κακό! Κι' αὐτὴ ἡ φύση κλαίει,
 Θέλω ἀγάπη, προσευχὴ καὶ ὕπνο ἄ νὰ λήη.

Ὡρα γλυκειά! ποῦ τὰ παιδιὰ μ' ἀγγέλους ὁμιλοῦνε,
 Ἐνῶ ἐμεῖς ταῖς ἄσμεναις ὀρέξεις μας ζητοῦμε!
 Ἐκεῖ μὲ χέρι σταυρωτὰ ἀπ' τὸ Θεὸ ζητοῦνε
 Χάρι γιὰ μᾶς!... Κ' ἐμεῖς λοιπὸν νὰ μὴ τὰ μιμηθοῦμε,
 Ἄφοῦ ἔς τοῦ Πλάστη δέονται μὲ μάτια δακρυσιμένα
 Κακὸ νὰ μὴ δώση ποτὲ σὲ πλάσμα του κἀνένα;

Κ' ἔπειτα θεὸ νὰ κοιμηθοῦν.—Καὶ τότε ἔς τὸ σκοτάδι
 Ὀνειράτα χρυσόφτερα, ἄμετρα θὰ σπαρθοῦνε,
 Ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ γεννᾶ ἡ νύχτα, ὡς τὸν Ἄδην.
 Κι' ἅμα τὸ κατακόκκινον τὸ στόμα τους ἰδοῦνε,
 Ὅπως ἔς τὰ ῥόδα ἢ μέλισσαις χαρούμεναις πετοῦνε,
 Ἐς τὰ κίττασπρα σεντόνια τους; κι' αὐτὰ θεὸ γὰ πλωθοῦνε.

Ἦπινε τῆς κούνιας! προσευχὴ τῆς πρώτης ἡλικίας!
 Γλυκεῖα φωνή, ποῦ ἀντηχᾶς βαθεῖά μες τὴ καρδιά μας,
 Ἰερὴ θρησκεία τῆς χαρᾶς καὶ τῆς παρηγορίας,
 Οὐράνιο τόξο, ποῦ προλὲς τὴ μέσα εὐτυχιά μας!
 Ἐάν τὸ κεφάλι ἔς τὰ φτερά ποῦ τὸ πουλί τρουπόνει,
 Ἐτῆι τὸ νοῦ ἔς τὴ προσευχὴ κάθε παιδιὸ μαζώνει.

Πήγαινε νὰ προσευχηθῆς!—Πρῶτα γιὰ κείνη, φῶς μου,
 Ποῦ ἐκούνησε τόσαις νυχτιάς τὴ κούνια σου ἀγρυπνώντας!
 Ποῦ ἀφ' τῶ οὐρανοῦ; ποῦ ἤσπυνε ἀμέριμνη, γελώντας,
 Σὲ ἀρπαξε, γρυσὸ παιδί, κ' εἶδες τὸ φῶς τοῦ κόσμου,
 Ποῦ ἀφ' τὸ ποτῆρι τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ τῆνε μέλη,
 Ἦπιε γιὰ σὲ τὴν ἀψιφιὰ καὶ σ' ἄφησε τὸ μέλι.

Καὶ ἔπειτα γιὰ μέ! Ἐγὼ περισσότερὴ ἔχω χρεῖα!
 Ἐκείνη εἶναι, ὡς ἐσὺ, ψυχὴ χωρὶς κακία
 Ἐχει τὸ μέτωπο λευκὸ καὶ καθαρὴ καρδιά,
 Ἐσπλαχνικὴ, χωρὶς κάμμιὰ κακὴ ἐπιθυμία.
 Τὸ δρόμο ἐτοῦτο τῆς ζωῆς μ' ὑπομονὴ περνάει,
 Ἦνει φαρμάκια καὶ ποτὲ, ποτὲ τῆς δὲ βογγάει.

Πάντα τῆς ἄνθη δροσερὰ γυρεύει νὰ μαζώξῃ,
 Τ' ἀγκάθια τοῦ ἐλαττώματος ποτὲ τῆς δὲν ἐγγίξει·
 Τάθωο ἐκεῖ χαμόγελο, ποῦ ἀγγελικὰ στολιζει
 Τὸ πρόσωπό τῆς, πονηριὰ ποτὲ δὲ θεὸ νὰ διώξῃ
 Κακοὶ καὶ μαῦροι στοχασμοὶ ἔς τὸ πνεῦμα τῆς δὲ μπαίνουν,
 Ὅπου, ἄσ' ἴσκιος, φ' τὰ νερά, ἀπὸ τὸ νοῦ διαβαίνουν.

Δὲν τοὺς γνωρίζει, καὶ ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ
 Τοῦ κόσμου αὐτοῦ ταῖς μοχθηρίας, ποῦ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι πλέμε·
 Ἄσμεναις εὐχαρίστησαις, ματαιότηταις καὶ πάθῃ,
 Ποῦ, ὡς ἀφρός, ἀφ' τῆς καρδίας περνᾶνε καὶ δὲ κλάμῃ,
 Ἐνθύμησαις παντοτειναῖς, κακαῖς καὶ πικραμέναις,
 Ποῦ κάνουνε κ' ἡ μέραις μας περνᾶνε μαυρισμέναις.

Ξέρει ὁ γονιὸς σου πάλῃ καλὰ αὐτὸν τὸν κόσμο, φῶς μου,
 Κι' ἅμα μεγάλη τοῦ γενῆς αὐτοῦ θεὸ νὰ σοῦ δείχνῃ
 Πῶς εἶναι τρέλλα ἢ ἀκλουθᾶς τὰ θέματα τοῦ κόσμου,
 Τὴ τύχη, τὴ τέχνη κ' ἐξουσία... Αὐτὴ ὁποῦ μᾶς ῥίχνει
 Ἐς τὸ πρόσωπο τὴν ἀδοξία καὶ τὴ ταπεινώσι μας·
 Σ' τέτοιο παιγνίδι αὐτανδρῆ χάνεται ἡ ψυχὴ μας!...

Μὰ σὲ ζωὴ τέτοια ἢ ψυχὴ σπαράζει τρομασμένη,
 Κ' ἂν κάθε πρᾶγμα ἐδῶ ἔς τὴ γῆ ἀρχὴ καὶ τέλος ἔχῃ,
 Σὲ κάθε μας ἐλάττωμα ἀγρυπνῆ πάντα μένει,
 Κ' ἐνῶ ἐμεῖς πλανώμαστε, ὁ νοῦς δὲ παρατρέχει.
 Ἄχ! ὅλα, ὅλα ἀφίνουνε ἔς τὸ δρόμο τους σημάδι,
 Τ' ἀρνὶ μαλλικὸ κι' ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρετῆς; ψεγάδι!